

"מי ייתן לי כוח לכתוב רק עוד שיר"

יום המודעות העולמי למחלת הפרקינסון יצוין ב-12 באפריל על ידי עמותת פרקינסון בישראל • עופר ישראלי מכפר ויתקין, 77, חקלאי ומחנך, נאבק במחלה חשוכת המרפא כבר שמונה שנים ומתמודד איתה על ידי כתיבת שירים

בני קימרון

"מדי בוקר אני צועד על המדרג כה, גבי כפוף, ראשי מוטל קדימה, נוטה לנפול. המדרגה מרקדת, מקדפצת לעיני, פרקינסון?"

כך כתב באחד משיריו עופר ישראלי, 77, תושב כפר ויתקין שלקה במחלה חשוכת המרפא לפני כשמונה שנים, ומאז הוא מתמודד עם מחלתו בכתיבת שירים, שכרבים מהם יש ביטוי למאבקו הבלתי מתפשר.

ב-12 באפריל יצוין "יום המודעות העולמי לפרקינסון" על ידי עמותת הפרקינסון בישראל הפועלת לשיפור איכות חייהם של החולים ומיצוי הזכויות המגיעות להם.

מגיל צעיר עבר ישראלי במשך המשפחה. לאחר שירותו הצבאי ריכז את הפעילות החינוכית בתנועת המושבים, טיפל בנוער בשכונות מזוקה ואף שימש כיועצה של ראש הממשלה גולדה מאיר בתחום זה, והיה בין היוזמים והמקימים של גרעיני המתנדבים שיצאו לשנת שירות בעיירות הפיתוח. אחר כך הקים את המחלקה לחינוך במועצת האזור רית עמק חפר ועמד בראשה במשך 13 שנה. עם סיום תפקידו ניהל את הפרויקט לפיתוח אזור התעשייה החדש של עמק חפר, עד שיצא לגמלאות. בכל השנים האלה נהג לכתוב שירים ולתעד את חייו.

בגיל 69 התברר לו כי לקה בפרקינסון. "היו

עופר ישראלי. "הסוד לחיים הוא פעילות פיזית וקוגניטיבית" | צילום: אסף פרידמן

שיריו בספר "להיות עצמי", ביטוי נאמן לחייו ולפועלו כישראלי שהתחנך על אהבת הארץ. כחמש שנים לאחר שאובחנה מחלתו הידרדר מצבו וניכרו בו כל התסמינים של חולה פרקינסון במצב מתקדם - מהאטה בתנועה, ועד לאובדן השליטה באצבעות ידיו עד כדי חוסר יכולת להחזיק עט ולכתוב. ברבות הימים כתב על כך: "אני רוצה לכתוב ולא יכול עוד, העיפרון נעשה כבד מנשוא, הצילון". הוא זכה לתמיכה לעידוד מבני משפחתו, והנכדים, כדרכם של ילדים, אמרו תמיד את

לי כאבי ראש חזקים", הוא מספר, "בברדיקט סי.טי. לא מצאו כלום. כשישבתי מול הרופא, הוא הסתכל עליי ואמר: 'יש לך פרקינסון'. שאלתי אותו: 'איך אתה יודע?' והוא ענה - 'רק חולי פרקינסון יושבים כמו שאתה יושב על הכיסא'. הייתי בשוק". הרופא הכין את המרשם לתרופות, ואמר: "מפרקינסון לא מתים, מפרקינסון גוססים, בתהליך איטי. נצל את הזמן הזה ליצירה". ישראלי החל לצייר וגם לפסל, אך החליט להתמקד בשירה. לפני כשלוש שנים כינס את

האמת: "סבא, אתה מדבר נורא לאט, אין לי זמן להיות איתך יותר"... ועל כך כתב באחד משיריו: "נכדיי הזאטוטים (יש לי שניים עשרה באלה), רוצים ממני כל פעם יותר והרבה, יותר מהר ואפילו מיד, ואני (בחולה פרקינסון), יכול לתת פחות ופחות".

כדי לבלום את התקרמות המחלה, הוא הצטלף לסדנאות לטיפול בדיבור וריפוי בעיסוק, החל לצעוד, לרכוב על אופני כושר, לעשות פיזיותרפיה, מתיחות בחדר כושר, פלדנקרייז במתנ"ס כפר ויתקין והידרותרפיה בכריכה בגבעת חיים. "אחרי כמה חודשים חלה הטבה במצבי. שוב יכולתי לדבר ולכתוב".

באחרונה פרסם ישראלי ספר שירה שני, "חשבון נפש", ובו כמה שירים העוסקים בפרקינסון. "השרדן הזה, הנקרא בלועזית פרקינסון, הוא מבחין בין מי ששבור, כנוע, לבין המרבה בפעילות גופנית. מי הולך, מתעמל, רוקד, שר ואפילו ריק, לא נכנע לכל רעד, כאב, או דיכאון שצף".

הוא מרבה להיפגש עם חולי פרקינסון ומדבר איתם לצאת מהמיטה, כי "הסוד לחיים הוא פעילות פיזית וקוגניטיבית". כיום הוא עובד על ספר שירים שלישי וכותב את תולדות חייו. "השמש זורחת ועולה מדי יום, ואני שוקע וצולל נעלם דום, אני מחפש בשאריות כוחותיי מילים, אני מנסה ומחפש דרך ושבילים, מי ייתן לי כוח לכתוב רק עוד שיר, מי ייתן והכול היה רק הלום, אולי". ■